

Sygn. akt III APz 3/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Alicja Podczaska
--	-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu **4 lutego 2013 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. Z.**

przeciwko (...) **L. K., A. K. sp.j. w**

S.

o wynagrodzenie za pracę, odprawę pieniężną i ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy

oraz sprawy z powództwa wzajemnego (...) **L. K.,**

A. K. sp.j. w S.

przeciwko **A. Z.**

o zapłatę kwoty 78.677,80 zł

na skutek **zażalenia pozwanej Spółki – powódki wzajemnej na postanowienie**

Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 20 grudnia 2012 r. o sygn. akt III P 3/11

oddala zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu odmówił pozwanej – powódce wzajemnej (...) L. K., A. K. sp. j. w S. zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłaty od zażalenia na postanowienie tego Sądu z dnia 4 grudnia 2012 r. w przedmiocie nałożenia na stronę kary grzywny. W uzasadnieniu Sąd I instancji podkreślił, że Spółka nie wykazała, iż nie jest w stanie uiścić opłaty od zażalenia, ponieważ nie przedłożyła żadnych dokumentów na potwierdzenie swojej sytuacji finansowej, a ponadto opłata, od której zwolnienia domaga się pozwana – powódka wzajemna wynosi 40 zł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana – powódka wzajemna wniosła o jego zmianę i przyznanie zwolnienia od opłaty, zarzucając poczynienie błędnych ustaleń faktycznych i wskazując, że Spółka na skutek działania powoda – pozwanego wzajemnego znajduje się w rozpaczliwej sytuacji finansowej.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej – powódki wzajemnej jest nieuzasadnione, ponieważ zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu jest trafne

i nie narusza prawa.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że ponoszenie przez stronę kosztów sądowych jest w postępowaniu cywilnym zasadą, a przewidziane przepisami odstępstwa od tej zasady zarezerwowane są wyłącznie dla

szczególnych przypadków. W art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. 2010 r. nr 90, poz. 594), ustawodawca dopuścił możliwość zwolnienia osoby prawnej i jednostki organizacyjnej posiadającej zdolność prawną od kosztów sądowych pod

warunkiem wykazania, że nie posiada ona dostatecznych środków na pokrycie

tych kosztów.

Powołana regulacja – w przeciwieństwie do art. 102 w/w ustawy określającego tryb postępowania z wnioskiem o zwolnienie od kosztów

sądowych osoby fizycznej – nie uznaje nie udokumentowania lub nienależytego udokumentowania wniosku przez osobę prawną lub jednostkę organizacyjną posiadającą zdolność prawną za brak formalny, podlegający rygorowi z art. 130

kpc. Konkluzję taką uzasadnia brak odesłania w art. 103 ustawy do przepisów postępowania naprawczego z kodeksu postępowania cywilnego.

Wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych jest pismem procesowym, powinien więc zawierać przedstawienie opisu kondycji finansowej pozwanego

wraz z dowodami na poparcie przytoczonych okoliczności (art. 126 § 1 pkt. 3

kpc). Dla spełnienia powyższego warunku nie jest wystarczające określenie

sytuacji finansowej jako rozpaczliwej. Zawarte w art. 103 ustawy. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sformułowanie - jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie - należy rozumieć jako obowiązek wykazania trwałej niemożności uzyskania środków na uiszczenie kosztów sądowych, przy odniesieniu do konkretnej opłaty sądowej, obciążającej stronę ubiegającą się o zwolnienie od kosztów.

Zarówno zawarty w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 4 grudnia 2012 r. wniosek o zwolnienie z opłaty od

zażalenia, jak i też zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 20

grudnia 2012 r. oddalające ten wniosek, wbrew twierdzeniom zażalenia, nie

znajdują poparcia w dokumentach o brazujących aktualną sytuację finansową

Spółki, szczególnie zważywszy na wysokość obciążającej stronę opłaty.

Z podanych przyczyn Sąd orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 385

kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

.